

[Bodil Koch.]

mindste Tro, ja, blot et Sennepskorns Tro paa, at det Budskab, Kirken har at bringe, er Sandheden, hvis den virkelig mener, at det er Livet og Vejen som det hedder, tror jeg roligt vi kan lade alle „Kristeligt Dagblad“s Bekymringer bag os, saa kan vi roligt kaste vort Brød paa Vandet og være vis paa, at vi nok skal finde det Aaret efter. Og selv om der nu og da skulde gaa et Par Traditioner i Løbet, kan vi trøste os med, at alle nyskabende Fremskridt skete gennem Traditionsbrud. Men i Stedet for taler man om Katastrofe og Begyndelsen til Enden, hvad man saa end mener med det, og det blot fordi et Menneske, tilfældigvis en Kvinde, ønsker at blive Præst. Forstaa det, hvem der kan!

Den 28. Februar i Aar sendte ca. 500 danske Præster til Regering og Rigsdag en Adresse imod kvindelige Præster, hvori de — jeg anmoder den højtærede Formand om Tilladelse til et Citat — gav Udtryk for Bekymring for,

„at det ved en eventuel Vedtagelse af en Lov skal blive muligt for en enkelt Menighed ved en enkelt Biskops Hjælp at sprænge det folkekirkelige Fællesskab“.

Det er netop det, det i Dag foreliggende Lovforslag aabner Mulighed for. Det er netop det, Præsterne frygtede. Men i Adressen hedder det saa videre:

„Vi maa betragte Præstevielse af en Kvinde som en skismatisk Handling og maa derfor nægte at anerkende dens Gyldighed. I vore Øjne har baade den, der meddeler, og den, der modtager en saadan Ordination, sat sig uden for det folkekirkelige Fællesskab. Ansvar for Følgerne deraf vil alene paahvile dem, der saaledes bryder Folkekirkens Enhed.“

Se, det er jo stærke Ord, og man maa haabe, at Præsterne selv er klar over, hvad de siger, og hvad det er de vil. Men mon de ikke skulde prøve at læse Luthers Schmalkaldiske Artikler endnu en Gang, det er et af de grundlæggende Dokumenter i Reformationens Historie. Der staar at læse: at hvis de forordnede Biskopper vægrer sig ved at ordinere dygtige Personer — pudsigt nok staar der Personer og ikke Mænd, til Trods for at det er skrevet i 1537; det er først i 1947, vi i Danmark ændrede Ordet „Mænd“ til: „Personer“ —, har den paagældende Menighed god Føje og Ret til at ordinere sin Kirketjener. Om man nu vil kalde dette en Uorden eller Splittelse, hedder det, skal man vide, at Biskoppernes Tyranni er Skyld deri.

Naar jeg citerer dette, er det for at

minde om, hvor levende og dynamisk det lutherske Kirkebegreb er. Vi møder her en rent luthersk Forstaaelse af Embedet. Det er Menigheden, der bærer Embedet, og ikke omvendt.

Desværre lader det sig ikke gøre at tage Præsternes Adresse op i sin Helhed og tilbagevise den, som den fortjener det, men den skal dog ikke være ubesvaret fra den Rigsdag, til hvem den er rettet. Som Ordfører for mit Parti vil jeg da blot sige til de bekymrede Præster, at der synes unægtelig at være Ting, der var vigtigere at bekymre sig om angaaende den danske Kirkes Nutid og Fremtid end det, at en god og dygtig Kvinde ønsker at tjene dens Sag. Det er hen i Vejret at tale om Skisma og Sprængning af kirkeligt Fællesskab i den Forbindelse. Ja, jeg vil gaa saa vidt at sige, at sprænges Fællesskabet paa det Grundlag, er det ikke bedre værd. Men hvis Præsterne mener ikke at kunne tjene under en saakaldt skismatisk Biskop, er de jo ikke under Tvang, men helt frie, kun bundet af deres Samvittighed, hvad de end beslutter sig til.

I Gaar talte „Kristeligt Dagblad“ om Muligheden af en Lov, der gav Præster Adgang til at løse Stiftsbaand til en anden Biskop end deres Stifts. Det er muligt, en saadan Lov kan komme, det skal imidlertid ikke drøftes her. Men jeg kommer til at tænke paa, om Stunden ikke er til at overveje, om man dog ikke burde lade den sunde Fornuft i højere Grad græsse ved Siden af den aandelige Frihed, end den er vant til. Folk fra ikke-kirkelige Kredse maa synes, det er besynderligt, at vi taler saa meget om Trossamfund og om det, der hedder aandelig Enhed i Fredens Baand. Jeg tror for saa vidt paa Præsternes ærlige Forargelse, men den er efter min Mening lige saa snæverhertet, som den er ærlig; de ser ikke bedre. Men det er og bliver dog en Gaade, at de Præster, der selv ved, hvad det vil sige at modtage Ordination og at modtage Indvielse til at forvalte Sakramenterne, som det hedder, at døbe og at uddele Nadverens Sakramente, vil formene et andet Menneske det, blot fordi dette Menneske er en Kvinde.

Men nok herom. Lige saa selvfølgelig som det er, at Flertallet af vor konfessionsløse Rigsdag maatte ønske at stille Mænd og Kvinder ens, naar det gjaldt Retten til at søge Embede inden for Folkekirken, lige saa givet er det, at hermed hører Rigsdagens Bemyndigelse op. Det er den enkelte Biskops suveræne Ret at afgøre, om